

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou, se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2015, č. j. 22 A 97/2015 – 40,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2015, č. j. 22 A 97/2015 – 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Soud **zprošťuje** ustanovenou zástupkyni JUDr. Marcelu Neuwirthovou, advokátku, se sídlem se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov, povinnosti zastupovat žalobce s účinností od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyni žalobce JUDr. Marcele Neuwirthové, advokátce, se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov, **se stanoví** ve výši 8.228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2015, č. j. MSK 85272/2015, sp. zn. ÚPS/19194/2015/Polí, zamítl odvolání žalobce ze dne 22. 6. 2015 proti rozhodnutí ze dne 11. 3. 2015, č. j. MMFM 28913/2015, jímž Magistrát města Frýdku-Místku (dále též „správní orgán prvního stupně“): 1) podle § 24 odst. 3 písm. a) bodu 3 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), odňal žalobci vlastnické právo k jeho rodinnému domu a pozemkům ve prospěch vyvlastnítele - České republiky – Ředitelství silnic a dálnic ČR, 2) podle § 24 odst. 3 písm. c) téhož zákona určil, že vyvlastnitel je povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění nejpozději do dvou let ode dne nabytí právní moci vydaného rozhodnutí, 3) podle § 24 odst. 4 písm. a) téhož zákona stanovil výši náhrady za uvedené odnětí vlastnického práva ve výši 1.278.260 Kč pro vyvlastňovaného, kterou mu uhradí vyvlastnitel ve lhůtě do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že proti výše uvedenému rozhodnutí o vyvlastnění podal žalobce odvolání již dne 14. 4. 2015. Toto odvolání žalovaný zamítl jako opožděné rozhodnutím ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, které nabylo právní moci dne 2. 7. 2015. Žalovaný proto odvolání žalobce v posuzované věci zamítl podle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jako nepřijatelné, neboť o odvolání žalobce proti rozhodnutí o vyvlastnění již bylo pravomocně rozhodnuto na základě jeho předchozího odvolání ze dne 14. 4. 2015 a odvolací řízení již bylo ukončeno.

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 12. 11. 2015, č. j. 22 A 97/2015 – 40, pro opožděnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud totiž shledal, že se na věc vztahují speciální ustanovení zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury (dále též „zákon o urychlení výstavby“), který v § 2 odst. 5 stanoví, že lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle § 1 se zkracují na polovinu. Tato skutečnost vyšla v řízení najevo, žalobce s ní byl seznámen již v textu žádosti o vyvlastnění a následně v průběhu řízení. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 6. 8. 2015, lhůta k podání žaloby tak uplynula dne 7. 9. 2015. Žaloba byla podána dne 29. 9. 2015, tj. opožděně. S ohledem na opožděnost žaloby již krajský soud nerozhodoval o žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků ani návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

[3] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost, kterou doplnil podáním ze dne 22. 12. 2015 a v níž uvedl, že protiprávní chování státu ho finančně zruinovalo. Namítal, že lhůta pro podání žaloby (ať už jednoměsíční či dvoutříměsíční), dosud neuplynula. Aplikace zákona o urychlení výstavby byla podle stěžovatele v jeho věci vyloučena. Stěžovatel označil usnesení krajského soudu za nezákonné. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek nebo vydal předběžné opatření, jímž by účastníkům a orgánům státní správy uložil zdržet se výkonu rozhodnutí žalovaného i Magistrátu města Frýdku - Místku. Stěžovatel rovněž požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti.

pokračování

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 284/2015 – 42, zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 2. 2016, č. j. 4 As 284/2015 - 68, žalobce zcela osvobodil od soudních poplatků a ustanovil mu zástupkyni JUDr. Marcelu Neuwirthovou, advokátku, která kasační stížnost stěžovatele doplnila podáním ze dne 24. 3. 2016, v němž uvedla, že stěžovatel kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, nenabýlo právní moci dne 2. 7. 2015 a ani doposud. Ačkoli žalovaný o opožděném odvolání rozhodl, podle názoru stěžovatele rozhodoval nezákonně, jelikož rozhodoval ve věci, v níž nebyl oprávněn rozhodovat, jelikož správní orgán prvního stupně nenaplnil zákonnou povinnost plynoucí z § 88 odst. 1 správního řádu dodat důvody rozhodné pro posouzení opožděnosti uvedeného odvolání. Žalovaný navíc rozhodoval, aniž by přihlédl k důkazům svědčícím o včasnosti podaného odvolání a ke skutečnosti, že je vázán § 40 odst. 2 správního řádu, dle kterého se lhůta v pochybnostech považuje za zachovalou, pokud se neprokáže opak. Stěžovatel popřel závěry krajského soudu, že na správní řízení se vztahovala speciální ustanovení zákona o urychlení výstavby, tato skutečnost vyšla v řízení najevo a žalobce s ní byl seznámen již v textu žádosti o vyvlastnění a následně v průběhu řízení, neboť ze správního spisu není dostatečně doložena vědomost stěžovatele o uplatňování tohoto zákona na vyvlastňovací řízení týkající se nemovitých věcí v jeho vlastnictví a ani s aplikací uvedeného zákona nebyl řádně v průběhu řízení seznámen. Pokud však uplatnění zákona o urychlení výstavby nevyjde v řízení závazně najevo z řádně oznámených úkonů vyvlastňovacího úřadu, nejpozději však při vydání rozhodnutí o vyvlastnění, nejsou orgány veřejné moci oprávněny následně uplatňovat účinky tohoto zákona proti vyvlastňovaným. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však zcela absentuje jakákoli zmínka o využití zákona o urychlení výstavby na předmětné řízení. S ohledem na výše uvedené má stěžovatel za to, že nebyla namíste aplikace ustanovení o zkrácení lhůty pro podání žaloby podle § 2 odst. 5 zákona o urychlení výstavby a měla se použít dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Tato lhůta podle stěžovatele neuplynula také proto, že nenastaly účinky doručení rozhodnutí žalovaného a toto rozhodnutí tak nenabýlo právní moci. Krajský soud měl tuto skutečnost vzít v potaz.

[6] Další skutečnost, která mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, spatřuje stěžovatel v tom, že správní orgán prvního stupně ve výroku č. I označuje vlastníka jako „J. V.“, přičemž rozhodnutí této paní nebylo dle žádného dokladu ve spise doručeno. Závěrem stěžovatel uvedl, že nesdílí názor žalovaného, že násobná podání učiněná žalobcem dne 22. 6. 2015 je nutné považovat za jedno a totéž podání, neboť předmětná podání jsou rozdílná jak obsahem, tak právními důsledky a stěžovatelem byla tato podání obsahově rozlišena do dvou podání. Přesvědčení o tom, že mu rozhodnutí žalovaného sp. zn. MSK 52281/2015 a MSK 85272/2015 nebyla doručena v souladu se zákonem, vyjádřil stěžovatel rovněž v dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 3. 2016. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti podřadil své námitky zákonným kasačním důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 písm. b), d) a e). Z obsahu kasační stížnosti i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být tvrzen pouze kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pod tímto důvodem kasační stížnosti se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci kasačním soudem, a nezakládá proto nedostatek návrhu. K tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, č. 161/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Podle § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *tento zákon upravuje postup v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury.*

[12] Podle § 2 odst. 5 téhož zákona, *lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nabrání správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle § 1 se zkracují na polovinu. O žalobách rozhodne soud ve lhůtě 90 dnů. Ustanovení předchozí věty obdobně platí i pro řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutí soudu o žalobě.*

[13] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*

[14] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná zejména o posouzení, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele odmítl pro opožděnost.

[15] Pro posouzení této otázky je rozhodující povaha žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť na polovinu zkrácená dvouměsíční lhůta k podání žaloby, z které krajský soud vycházel při odmítnutí žaloby, se týká pouze žalob směřujících proti rozhodnutím vydaným v postupech (řízení) v souvislosti s urychlením výstavby

pokračování

dopravní, vodní a energetické infrastruktury (§ 1, § 2 odst. 5 zákona o urychlení výstavby, § 72 odst. 1 s. ř. s.).

[16] Žalovaný v posuzované věci zamítl odvolání žalobce podle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jako nepřipustné, neboť o odvolání žalobce proti rozhodnutí o vyvlastnění již bylo pravomocně rozhodnuto na základě jeho předchozího odvolání ze dne 14. 4. 2015. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že správní řád neumožňuje účastníkům řízení podávat opakovaně odvolání. Právo na odvolání lze využít toliko jednou a rozhodnutím o něm je pak toto právo konzumováno. Po právní moci prvního odvolacího rozhodnutí je pak nutno na každé další odvolání pohlížet jako na odvolání nepřipustné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 61/2014 – 34).

[17] Z výše uvedeného tak je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného řeší pouze otázku přípustnosti odvolání stěžovatele a nezabývá se tak zákonností vyvlastnění nemovitostí ve vlastnictví stěžovatele, ani žádnými jinými otázkami souvisejícími s výstavbou dopravní, vodní, či energetické infrastruktury podle zákona o urychlení výstavby. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 As 94/2015 – 20, v němž judikoval, že „za postup v souvislosti s urychlením výstavby“ (§ 1 odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury) je nutno dosadit nejen územní a stavební řízení, která výstavbě bezprostředně předcházejí, ale i ta řízení (ty postupy), které jsou součástí širší přípravy realizace staveb, což je i řízení o vyvlastnění nezbytných práv k potřebným pozemkům. Řízení, v němž bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, proto není postupem v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby. Na rozhodnutí žalovaného se proto nevztahuje zákon o urychlení výstavby a lze proti němu podat žalobu ve „standardní“ dvouměsíční lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Námitce stěžovatele, v níž brojil proti závěru krajského soudu, že na správní řízení se vztahovala speciální ustanovení zákona o urychlení výstavby, je tudíž třeba přisvědčit, byť z jiného, než stěžovatelem uváděného důvodu.

[18] Podle § 9 správního řádu *správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá*. V dané věci je nutné rozlišovat mezi samotným vyvlastňovacím řízením, které nepochybně představovalo postup podle § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby a které bylo zakončeno pravomocným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 3. 2015, na straně jedné a samostatné řízení o zamítnutí odvolání podaného stěžovatelem pro jeho nepřipustnost podle § 92 správního řádu na straně druhé. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015 nebylo vydáno v (již pravomocně skončeném) vyvlastňovacím řízení a právní moc rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 11. 3. 2015 jím nebyla nijak dotčena. V řízení nebyly předmětem posouzení práva a povinnosti účastníků řízení související s vyvlastněním, nebyl v něm aplikován zákon o vyvlastnění ani jakékoli jiné předpisy související s výstavbou infrastruktury, jednalo se o posouzení výlučně procesní otázky přípustnosti podaného odvolání, proto se nejednalo o *postup v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury* ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby. Posouzení odvolání stěžovatele by se stalo součástí

vyvlastňovacího řízení, které by „obživilo“, jedině v případě, že by odvolací orgán dospěl k závěru o včasnosti a přípustnosti odvolání a věc by postupem podle § 92 odst. 2 vrátil správnímu orgánu prvního stupně. Pouze v takovém případě by následné (meritorní) rozhodnutí o podaném odvolání podle § 90 správního řádu bylo vydáno v rámci *postupu v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury* a vztahoval by se na něj režim zákona o urychlení výstavby.

[19] Tento závěr je rovněž v souladu s obecnou výkladovou metodou restriktivního výkladu výjimek (obecnou úpravu představuje dvouměsíční lhůta pro podání žaloby dle § 72, výjimku jednoměsíční lhůta dle § 2 odst. 5 zákona o urychlení výstavby), zejména pokud se jedná o omezení základního práva na spravedlivý proces, resp. na přístup k soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, a ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. II. ÚS 349/09, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 – 45, publ. pod č. 3166/2015 Sb. NSS, apod).

[20] Nejvyšší správní soud proto přisvědčil rovněž námitce stěžovatele, že nebyla namísto aplikace ustanovení o zkrácení lhůty pro podání žaloby podle § 2 odst. 5 zákona o urychlení výstavby, a měla se použít dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Dle vyznačené doložky nabylo rozhodnutí žalovaného právní moci dne 6. 8. 2015, dvouměsíční lhůta k podání žaloby tak uplynula dne 6. 10. 2015. Žaloba byla podána dne 29. 9. 2015, tj. včas. S ohledem na výše uvedené tak je zřejmé, že krajský soud pochybil, pokud vycházel z předpokladu, že lhůta k podání žaloby činila jeden měsíc a v důsledku tohoto nesprávného právního závěru žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl pro opožděnost.

[21] Námitkami stěžovatele proti předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, se Nejvyšší správní soud nezabýval. Tyto námitky totiž míří zcela mimo předmět řízení, neboť žaloba v posuzované věci nesměřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, ale proti následujícímu rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. MSK 85272/2015, sp. zn. ÚPS/19194/2015/Pol. Nejvyšší správní soud se rovněž nezabýval námitkami směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to ze stejných důvodů. Stěžovatel podal žalobu, která byla odmítnuta napadeným usnesením krajského soudu, proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání podaného stěžovatelem pro jeho nepřípustnost podle § 92 správního řádu. V řízení o takové žalobě není místa pro posuzování zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nýbrž správní soudy se zabývají právě pouze přezkoumáním závěru správního orgánu o nepřípustnosti, resp. opožděnosti podaného odvolání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 – 25).

[22] Tvrzení stěžovatele, že nenastaly účinky doručení rozhodnutí žalovaného, a toto rozhodnutí tak nenabylo právní moci, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť jej stěžovatel nepodložil žádnými konkrétními skutečnostmi, které by zpochybnilly údaje vyznačené na doložce právní moci. Navíc je zřejmé, že stěžovatel se s rozhodnutím žalovaného nepochybně seznámil, jelikož proti němu podal žalobu.

[23] K námitce stěžovatele, v níž uvedl, že nesdílí názor žalovaného, že násobná podání učiněná žalobcem přijatá dne 22. 6. 2015 představují jedno odvolání, Nejvyšší správní soud

pokračování

uvádí, že v nynějším řízení se vyjadřuje pouze k otázce zákonnosti usnesení o odmítnutí žaloby pro opožděnost, zatímco otázka posouzení jeho podání z 20. 6. 2015 označených jako odvolání, doručených správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 6. 2015, bude teprve předmětem rozhodování o důvodnosti žaloby ze strany krajského soudu.

[24] Dne 6. 4. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání JUDr. Marcely Neuwirthové, advokátky, v němž požádala zproštění ustanovení z důvodu narušení nezbytné důvěry mezi klientem a advokátem ve smyslu § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Nejvyšší správní soud tomuto návrhu zástupkyně stěžovatele vyhověl, neboť narušení nezbytné důvěry mezi klientem a advokátem představuje důvod pro zproštění uvedené advokátky od povinnosti zastupovat žalobce. Nového zástupce Nejvyšší správní soud již stěžovateli neustanovoval, neboť tímto rozsudkem se řízení o kasační stížnosti končí.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil, neboť je zjevné, že stěžovatel se úspěšně dovolal důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud proto věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.).

[26] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby se dále zabýval žalobou.

[27] Stěžovateli byla k jeho žádosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 4 As 284/2015 - 68, přičemž náklady zastupování stěžovatele nese stát. Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Marcely Neuwirthové byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení (pod tento úkon podle Nejvyššího správního spadá rovněž nahlížení do spisu substitutem zástupkyně žalobce dne 2. 3. 2016 a 22. 3. 2016) a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 3. 2016) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupkyni stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů (2 x režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele je plátkyní daně z přidané hodnoty (Nejvyšší správní soud tuto skutečnost zjistil z administrativního registru ekonomických subjektů vedeného Ministerstvem financí), zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 1.428 Kč. Zástupkyni žalobce tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu